

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concinatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus XLIX. Dolet Ecclesia, quòd nemo alterum supportare, & compati
velit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

Naaman
septies la-
vavit se
in rivis de
Euphrate.

tudine infirmatus, non una tantum vice, sed septies in anno se lavet, necesse est; sic successivè noxiis humoribus consumptis nervi confortabuntur, paulatim pedibus insistere, per aliquos passus & dies, sine lapsu progredi, & demum, resumptis totaliter viribus, currendo poterit accelerare, & hostilibus viribus jam non impar & insufficienti, inimicorum non amplius pavebit incurfus: multiplicata sunt infirmitates eorum, postea acceleraverunt, gratiâ sacramentali contra malas consuetudines confortati.

Sic igitur roborati, ad ultiscendam injuriam factam Deo se erigant, & vertentes terga, per peccati recordationem, civitatem Hai, mundana, & carnalia sua desideria expugnent;

amissis licet capillis divina gratiâ non desperent, sed iis per Dei misericordiam succrescentibus, divinum implorent auxilium, ad vincula, & portas æreas peccatorum confringendas; Post lapsum acriores ad pugnam redeant, & vim fuscitent iræ per arma pœnitentiæ, quæ ad subjiciendos exactores suos, & capiendos eos, qui se ceperant, adjuvant, & fient similes mei. His itaque armis instructos gratiâ sua adjuvabit Deus ad triumphum, & post lugubres clades & lapsus adducet diem consolationis, & liberationis, quo ex Babylonica demonum captivitate egressuri, in cœlestem revertentur Jerusalem, ibi perfecta libertate, ac quiete fruituri per sæcula, Amen.

DISCURSUS XLIX.

Schin.

Omnes inimici mei audierunt malum meum, lætati sunt, quoniam tu fecisti. *Thr. 1. v. 21.*

DE ECCLESIA.

Dolet Ecclesia, quòd fideles tam parum sibi invicem compatiantur, & supportent.

1.
Vulturum
olfactus.

ODoratum intensissimum habent vultures, ita ut cadaverum odorem etiam ex longinquis locis concipiant; Nam ut Bartholomæus Anglus testatur, existentes ultra mare sentiunt cadavera ex ista parte,

Ggg 2

&

Facit ad & è converso : Unde exerci-
volare. d. tum vultur sequitur , ut homi-
cadaver. num , & equorum cadaveribus
ra. fatietur : Qui insuper addit esse
(secundum augures) futuri præ-
lii præfagium , si multi vultures
convenient , & simul circum-
volent.

Sicut ergo vultures ad cada-
vera eorum odore trahuntur ,
Hug. Card sic homines duri & invidi ad in-
hic. fortunatos aliorum casus ; Sicut
vultures (ait Hugo Cardinalis)

Invidiosi & detractores vultures. cito sentiunt cadavera , sic detracto-
res cito cognoscunt aliena mala , &
non sua. Hinc ergo desolata con-
queritur Filia Sion : Omnes in-

mici mei audierunt malum meum ,
latari sunt , quoniam tu fecisti.

Quasi diceret , advolasse inimi-
cos suos ad odorem cadaverum
suorum , sicut vultures , iisque
quasi fuisse delectatos , utpote
qui non suæ compati noverint
infirmatari , sed ultricem tan-
tum optare divinæ Justitiæ ma-
num , ut indiscreto zelo , modo

Hos abominatur Ecclesia percute in gladio , modo
ignem de cælo advocare statu-
ant , & quasi filii tonitruï nullis

compati infirmitatibus sciant ,
percute tantum , vindicare ,
& delinquentes extinguere pa-
rati. Quam indiscretam , &
asperam vulturum speciem e-
tiamnum inter suos fideles de-
plorat afflicta Ecclesia , tales ex-
optans habere filios , qui , non
vultures , sed gallinæ , exem-
plo benignissimi Salvatoris , a-

liorum portare , & supportare
infirmatates , & fragilitatibus
compati nossent , quod qualiter
fieri debeat , in præsentî de-
clarabo.

Benigno ac mansueto Pastori
se Dei Filius comparat Luc. 15.
qui centum habens oves , si per-
diderit unam ex illis , vadit , per-
currit desertum , anxîa sollici-
tudine quærît , donec inveniat

eam ; Et cum invenerit , nun-
quid ira in illam excandescens
percutit , aut ad macellum per-
tractam jugulat ? Imò verò , im-
ponit in humeros suos gaudens , &
veniens domum convocat amicos , &
vicinos dicens illis : Congratulamini
mihi , quia inveni ovem meam , quæ
perierat. Magnum hîc exori-
tur dubium , & admiratio , cur
Pastor liberè errantem , & à
pastore petulenter aberrantem
ovem majori prosequatur affe-
ctus teneritudine , quàm nona-
ginta novem alias , quæ non er-
rârunt ? Sed magis adhuc admi-
ratione dignum , quòd in ipsa
parabolæ explanatione decla-
rat divina Sapiencia , Quòd ita
gaudium erit in cælo super uno pecca-
tore penitentiam agente , quàm su-
per nonaginta novem iustis , qui non
indigent penitentia. An ergo
tam exiguo apud Deum loco
iusti ? An ita de ipso bene me-
riti , aberrantes peccatores , &
oves , ut mereantur portari hu-
meris , & majori foveri amoris
affectu ?

Errantem ovem imponi hu-
meris.

Cur errantem fovet affectus ?

Pulchrè

Pulchrè

Hug. Card
hic.

Quia op-
tat eã non
perire.

Spiritum
mansue-
tudinis
nos docuit
Christus

Luc. 9. v.
4.

Non spiri-
tum He-
lia.

Luc. 22.
v. 49.
Math. 26
v. 52.

Pulchrè huic dubio occurrit
Hugo Cardinalis, hanc à Chri-
sto parabolam ad reprimendam
Pharisæorum superbiam fuisse
introducendam docens, qui viden-
tes proximos errare, dedignabantur
à via erroris eos revocare: Si enim
pastor in tantum se humiliat, ut ovem
errantem ad ovile dignetur redu-
cere, inò propriis humeris reportare
ad gregem, longè magis ipsi debent
proximos errantes revocare, & non
oves suas errantes optare ma-
ctandas, & cremandas. Hoc in-
discretionis spiritu etiam olim
ducebantur Apostoli, qui con-
tra Samaritanos, Christum re-
cipere recusantes, indignari,
dixerunt: Domine vis dicimus, ut
ignis descendat de cœlo, & consumat
illos. Hos autem durè increpa-
vit Magister mansuetudinis;
Nescitis, cuius spiritus estis; Filius
hominis non venit animas perdere,
sed salvare. Salvari autem com-
modiùs possunt, & emendari
mansuetudinis spiritu, & com-
passione, quàm furioso zelo
Helix, qui ignem de cœlo de-
scendentem provocat in ultio-
nem. Unde etiam Christus
Discipulis percutiendi in gladio
veniam rogantibus dixit: Simi-
te usque huc. Et apud S. Mat-
thæum: Convertite gladium tuum, in
locum suum, omnes enim, qui ac-
ceperint gladium, gladio peribunt.
Gladium Phinees, & ignem He-
lix in lege gratiæ proscribit
Christus, non jugulando, &

cremando perdere, sed man-
suetè, & humiliter portando, &
supportando, oves suas erran-
tes salvare desiderans: Neque
indignari debent iusti, erranti-
bus & infirmis ovibus, majora
quàm sibi, exhiberi charitatis,
& compassionis beneficia.

Quòd Hugo Cardinalis pul-
chrà declarat similitudine: Sicut
mater decem habens filios, si decimus
agrotat, magis est sollicita de eo,
quàm de alijs novem, non tamen plus
illum diligit. Idèò distingue inter
affectum charitatis, & effectum:
Non enim de affectu charitatis est,
quòd de agro magis est sollicita, quan-
do maiori affectu diligit aliquos alio-
rum; de effectu autem charitatis est.
Quia licet aliquos aliorum maiori af-
fectu charitatis diligit, charitas ta-
men efficit, ut, quia hunc videt agro-
tantem, magis de eo sit sollicita.

Ex quò patet, etiam à Pastro
non majori charitatis af-
fectu ovem errantem & pecca-
tricem diligi, quàm obedi-
entem, & justam: esse verò de
effectu charitatis, quòd amif-
sam quærat, reducat, & in hu-
meris porret, quia teste Doctore;
Bernard Mellifluo: Meliori maior affectus
magis indigenti, major tribuendus
effectus, siquidem infirmi salus,
& non interitus desideretur.

Qui aurea portat vasa, vel
argentea, parum de illis inte-
gris conservandis sollicitus est,
cum enim ex solidâ sint confe-
cta materiâ, tantam bajuli cu-
ram

III.

Mater a-
gro filio

Maiorem
exhibet ef-
fectum
charitatis

Non affe-
ctum.

Minor cu-
ra in por-
tandis va-
sis aureis

Ggg 3

ram non requirunt; Qui autem vasa portat testea, vitrea, & fragilia, cum summo incedit timore, cura, ac sollicitudine: nam imprimis studiosè ea in cista componit, interjecto hinc inde feno, aut stramine distincta, ne invicem se offendendo lædant; Si constitutus in via vel minimum audiat in cista strepitum, mox sistit gradum, modestè deponit in terra cistam, firmat reclinatâ ad parietem, ne cadendo ruinam faciat fragili materiæ; dicooperit, inspicit, tinnitû attendit, ubinâ se invicem pulsantium vasorum periculum immineat, ad præcavendum damnum, novum rursus interponit fenum, & omnibus iterum ritè compositis, onus eadem, qua deposuit modestiâ, in humeros suscipit, omnibus semper sensibus fragili mercii & sibi invigilans, ne ipse fortè aut impingendo, aut vacillando, aut cadendo ruinæ causam præbeat, cum tamen alter vasa argentea, aut aurea portans, animosa semper securitate, & quasi incurius incedat. Ex hoc tamen nulla ratione sequitur, majorem apud homines erga testam, aut vitrum, quàm aurum, & argentum, esse affectum, his utique, magis quàm illis inhiantes, & toto mentis affectu, & ardenti amore adhaerentes, sed quoniam illa fragilia sunt, & infirma, magis indigenti major tribuendus est effectus, major sollicitudo.

Sunt homines vasa sacra, in quibus magnus divinæ gratiæ, imò ipsius sanguinis Christi thesaurus reconditur. Hæc vasa erant in primitiva Ecclesia aurea, in amore solidata, nullis cedentia casibus, aut duris martyriorum, ac tormentorum ictibus; argentea erant vasa, non tam in puritate vitæ, quàm patientia, sancti Confessores, ad duras quasuis & asperas injurias immobiles, sed; pro dolor, sicut indies inter Christianos amor, ita & tolerandi decrevit firmitas, & crevit infirmitas, augetur fragilitas: *Filij Sion inclyti, & amici auro primo, quomodo reputati sunt in vasa testea, opus manuum figuli.* Quod etiam Doctor meus Seraphicus deplorat: *Non vasa aurea, sed quasi lutea sumus. qui tam citò per impatientiam, vel per alterius tentationis impulsu frangimur.* O bone Deus, quàm lutei, quàm vitrei sumus! Vix tangimur verbo minus honorifico, & reverentiali, & jam movemur: Vix pulsat aures vel levis injuriæ aura, & jam strepitamus, in utramque partem hinc inde strepitando in alios impingimus, patientiam & nostram, & lociorum frangimus; Ita vitrea est etiam inter amicos conjunctissimos, imò ipsos conjuges charitas, ut levi

Quam vitrea.

Tamen aurum plus amatur, quàm vitrum.

IV.

Olim Christi
sibi vasa
aurea.

Thren. 4
v. 2.

Nunc lutei,
& vitrei.

S. Bonav.
serm. 3.
de S. Anton. Pad.

Quo in
verbo fra
guntur.

Quam le-
niter por-
tanda?

S. August
serm. 10.
de verb.
Domini.

Dilaten-
tur spatia
charitatis

levi verbo, etiam per jocum
prolato laedatur, & rumpatur:
Et ex uno verbo saepe tantus
excitatur strepitus, ut omnes
per eam vicini excitati, vix
componendae, & redintegran-
dae charitati, pacique sufficiant.
Tam delicati & vitrei sumus, ut
Majores, Superiores, & Magi-
stratus omni suo studio suffici-
entem cautelam vasorum inte-
gritati conservandae vix adhi-
bere valeant: Et siquidem (uti
in germanico nostro jactatur
proverbio) quis alterum Ro-
mam usque modestissima solli-
citudine ferat, & minus leniter
deponat, jam totius impensi la-
boris, & diligentiae memoria,
& recognitio evanescit, & no-
vus remurmurationis, ac in-
dignationis strepitus exoritur,
valis per impatientiam fractis,
quae vel levem portantium, aut
sibi cohabitantium motum fer-
re non possunt. Appositum ad
propositum nostrum S. Augu-
stinus: *Sumus homines fragiles,
mortales, infirmi, lutea vasa por-
tantes, quae faciunt invicem angu-
stias.* Sed quid faciendum va-
sis istis angustiatis? An adhuc
magis angustianda, & premen-
da? Imò verò, respondet S.
Doctor, *si angustiantur vasa
carnis, dilatentur spatia charitatis,*
per compassionem scilicet, &
benignam defectuum tam natu-
ralium, quam moralium sup-
portationem, ad praecavendam
majorem animae ruinam.

Et hoc est, quod monet Apo-
stolus: *Eratres si praecipuus fue-
rit homo in aliquo delicto, vos, qui
spirituales estis, hujusmodi instruite
in spiritu lenitatis.* Non angu-
stiate, non confringite illum
in spiritu igneo Heliae, sed
compassivè illum supportate in
spiritu mansuetudinis Christi,
qui infirmitates nostras porta-
vit, & supportavit, *considerans
teipsum ne & tu tenteris;* Non e-
nim nos tanquam ex are fusos
aestimare debemus, sed aequè
fragiles & vitreos, unde ex no-
stra fragilitatis consideratione
proximorum fragilitatibus com-
patiendi, eosque supportandi
majorem habemus causam, a-
deoque concludit bene Apo-
stolus: *Alter alterius onera portate, &
sic adimplebitis legem Christi,* hoc
est, (uti Cornelius ad inentem
Teoph. Anselmi, & Chryso-
stomi exponit.) *Infirmorum
mutuarum pondera ferte, & vicif-
sim tolerando, eis compatiendo;*
Idem insinuare videtur Ange-
licus; *Defectum alterius corpora-
lem, seu spiritualem tolerando.*

Exemplo rem declaro: In
communi conversatione sit u-
nus, qui incultus moribus, inur-
banus in verbis, & gestibus, al-
ter modestus, morigerus, &
compositus inveniatur, sed for-
tè loquacitate, aut affectatis
verborum ornatibus, & jactan-
tibus molestus: istius alteri gra-
vis est curialitas, & loquacitas,
huic

V.
Galat 6.
v. 1.

Alter al-
terius onera
portate.

Galat. 6.
v. 3.

Cornelius
hic.

S. Thom.
in Epist.
Pauli hic

Quis
suos habet
Defectus.

huic molesta est alterius rustica inurbanitas : Quid his remedii? Alter alterius onera, defectus scilicet corporales, portet, hic inurbanitatem, alter excessivam civilitatem. Unus ad iracundiam promptus, subitis exardescit moribus, vivus, sensitivus; alter naturæ tetricæ, tardæ, & somnolentæ, hæc diversa genia sibi invicem sunt contraria, juxta illud Horatii:

*Humores
sibi contra
rij.*

*Oderunt hilarem tristes, tristemque jocosum,
Sedatum celeres; gnavumque remissi.*

Ut ergo invicem pacem conservare possint, unusquisque consideret seipsum, & alter alterius onera portet. Sic etiam inter conjuges subinde reperias uxorem, bonam quidem œconomam, in rebus domesticis, & liberis curandis sedulam, sed quæ linguam habeat præcipientem, venenatam instar serpentis: Maritus laboriosus, sed asper, & bibulus, qui dum subinde ex taberna redit temulentus, mordacibus verbis excipitur ab uxore, mordacis uxoris verba ferre non sustinet maritus, nec uxor temulentiam mariti; Quid hinc exoritur, nisi fragilium vasorum strepitus, quæ colliduntur, & franguntur invicem per impatientiam, faciunt invicem angustias. Quid remedii? Nullum, nisi ut alter alterius onera portet. Alte-

*Inter con-
juges-*

ruer fortè est infirmus, ac debilis viribus, qui multo indiget labore, & subsidio; alter sanus quidem, sed aut piger, aut luridus, & incurius, faciunt invicem angustias; Sed si angustiantur vasa carnis, dilatentur spatia charitatis; Alter alterius onera portet.

Advertit tamen Angelicus VI. Doctor cit. *Sed contingit, aliquem onus alterius non portare. Et hoc, pro dolor, frequenter nimis contingit: At unde hoc? Quia se præfert alii, ait præfatus Doctor: Unde dicebat ille Luc. 18. Non sum sicut cæteri hominum, qui se meliorem cæteris hominibus judicat, & existimat se aliquid esse, cum nihil sit, ipse se seducit, nec scit compati, (uti angelicus infert) quòd alienos, & non suos defectus consideret: Quare optimum hæc in parte remedium præscribit idem Angelicus: Remedium autem vitandi, est propriorum defectuum consideratio, hæc enim maxime alienos defectus suadebit tolerandos.*

*Alterius
non sup-
portat.*

*Qui pro
prios de-
fectus non
considerat*

Hoc etiam confirmat Magnus Gregorius: *Considerata infirmitas propria, mala nobis excusat aliena: Patienter namque illatam injuriam tolerat, qui pie meminit, quòd fortasse adhuc habeat, in quo debeat ipse tolerari. Videas subinde aliquem ad aliorum defectus exardescere, tabescere, & ignem de cælo in vindictam provocare, nescientem infirmitati*

*S. Greg.
S. Moral.
c. 31.*

Mal. 118. mitati compati, quia *tabescere me fecit zelus meus*: Hic si etiam suarum meminisset infirmitatum, ardentem utique restringeret dolorem, mitiore uteretur phlegmate, dilataret spatia charitatis, & compassionis, si etiam in se digna compassione agnosceret; Alterius sustineret onera, si & sua ab aliis portanda consideraret. Alter alterius onera portate, & sic adimplebitis legem Christi.

Ly adimplebitis, idem secundum Expositores dicit, ac readimplete, denuo implete, vel simul ac communiter omnes implete; (uti Cornelius asserit) ut scilicet, quod alterius cho-lerâ, vel delicto diminutum fuit, in legis observatione, id aliorum farciat charitas. Sic, ut quisque, quod proximo deest in implenda lege, suppleat suâ tolerantia, & charitate, legem implendo. v. g. Qui verbis asperis, & cholericis proximum offendit, violat legem, quæ dicit, diliges proximum tuum; si proximus hoc vitium patienter ferat, condonet, compatiatur, supplebit id, in quo alter defecit, & pro eo implebit legem, quæ dicit, diliges proximum tuum. Hoc insuper medio per amoris & compassionis exemplum, humiliter, & charitative supportatus proximus, ad ovile portabitur, & à ruina conservatus, revere-

P. Franc. Josephi Op. IV.

bitur benignum suum portatorem. Quare hortatur nos Apostolus: *Debemus ergo nos firmiores, imbecillitatem aliorum supportare.*

Monet Seneca, quod societas nostra, lapidum fornicationi est simillima, quæ casura, nisi invicem obstarent; hoc ipso sustentur, quo scilicet sibi obstant, ac se invicem premunt. Ubi tamen maximè notandum in fornice, firmiores lapides, infimo loco collocari, leviores, & infirmiores loco superiori, ut scilicet illi horum pondus valeant sustentare; Firmioris enim est, infirmiorum portare. Firmiores igitur ab Apostolo illi dicuntur, qui in spiritu magis fundati, radicati, & firmati sunt, tanquam lapides angulares ad portanda aliorum infirmitatum onera robustiores, quod enim fortius est, infirmius sustinere debet.

In humano corpore partes sunt Heterogenæ, & diversæ fortis; constat enim ossibus, nervis, carne, &c Caro mollis & infirma totam corporis sustinere molem non valeret, corpus enim ex sola formatum carne, haud secus subsideret, & sibi ipsi incumberet, sicut massa mollis luti; Ossa autem, quæ duriora sunt, & firmiora, sustentare carnis pondus nervis colligatum facile possunt, firmamque ac stabilem faciunt structuram.

H h h

Sic

Terminus, ut etiam nos feramus.

Cornelius hic.

Quomodo lex per hoc adimpleatur?

Rom. 12. v. 1.

VII. Seneca Epist. 95.

Communi ut sicut fornix.

Debiliores sunt sicut Caro.

Firmi res sunt ossa. Sic etiam in corpore mystico fidelium, membra & partes sunt valde diversæ; sunt enim aliqui molles & infirmi instar carnis, qui seipsis subsistere non possunt, aliorum subsidio indigentes: Alii firmiores sunt, sicut ossa, & hi firmiores imbecillitatem aliorum supportare debent; Quod probè insinuat

Basilii in pl. 33.

Qui alios succiunt.

S. Basilii: his verbis, quemadmodum ossa ingenitâ sibi vi præter naturam carnis molliorem suffulcunt, & pressius contrahunt; itidem sunt in Ecclesia quidam, qui possunt suâ ipsorum constanti firmitudine, debilitum sulcire, & ferre imbecillitatem.

Cassian. coll. 11. c. 11.

Qui alios n. sic sup. portare

Infirmi a rem suam prode

Gregor. hom. 34. in Evang.

Ex hac supportandi firmitate, vel infirmitate, animæ virtus, & perfectio, aut imperfectio mensuratur. Optimè Cassianus: Evidens indicium est animæ necdum vitiorum facibus eliquate, in criminibus alienis, non affectu misericordiæ condolere, sed rigidam iudicantis tenere censuram... Ideoque iisdem vitis monachum subiacere certissimum est, quæ in alio, inclementi, atque inhumanâ severitate condemnat. Docet enim experientia, nullos proximis minùs scire compati, quàm illos ipsos, qui eisdem infirmitatibus sunt subjecti, & necdum in perfecta iustitia roborati; Quia vera iustitia (ait Magnus Gregorius) compassionem habet. falsa iustitia dedignationem. Quamvis & rectè iusti so-

leant peccatoribus dedignari: Sed aliud est, quod agitur typho superbiæ, aliud quod zelo discipline. Et tamen etiâ hunc disciplinæ zelû quivis etiam moderari debet spiritu mansuetudinis, considerans seipsum, qui suos etiam patitur manes, & vermiculos.

Hortatur Isaias, & animum addit: Noli timere vermis Jacob.

Quis iste vermis Jacob? Historice intelligunt Expositores de

afflictis per Assyrios Judæis, allegoricè de Apostolis. At Rupertus Abbas secretiorem hinc eruit moralitatem, dum notat Jacobum magnum Patriarcham multos filios, vnicam autem filiam genuisse, & hæc unica & sola filia fuit quasi vermis Jacob, magnis afflictionibus, & tristitiis cor ejus replens, & corrodens. Sic nimirum viri apud Deum magni, cum multas habeant virtutes, multosque filios spirituales, aliquam quasi habent filiam, id est, infirmitatem occultam, pro qua quis humiliatur coram domino, & vermis est, & Jacob.

Qui ergo hunc vermiculum rodentem sentit, & agnoscit, considerans seipsum etiam aliorum vermiculos patientius & lenius pro virtutis exercitio supportat, cum hæc eadem sit ratio, cur Deus ejusmodi filiam infirmam, & vermem, etiam in magnis suis famulis, aut famulibus relinquat.

S. Gertrudi revelavit Dominus,

S. Gertrudi revelavit Dominus,

VIII.

Isa. 41. v. 14.

Vermis Jacob fuit eius filia. Rupertus Abb. lib. 12. in Mat. tom. 3.

Infirmi nos spirituales.

minus, ac dixit. Permitto inherere
 aliquos defectus etiā illis, qui præsent,
 ut inde meritum congregationis au-
 geatur. nam multò major virtus est
 subici ei, cuius defectus cognoscitur,
 quàm alteri, cuius opera per omnia
 probata videntur. Ego sino Superio-
 res habere aliquos defectus, & ex di-
 versitate curarum quandoque macu-
 lari, ut magis humilicentur. Sub-
 ditarum meritum crescit tam ex de-
 fectibus, quàm ex profectibus earum,
 quæ præsent, & similiter meritum
 earum, quæ bene præsent, crescit
 tam ex defectibus, quàm profectibus
 subditarum. Dum enim u-
 trinque suos quisque vermicu-
 los considerat, non tam
 alios lenius supportabit, quàm
 supportando meritum cumula-
 bit.

IX. Maximè hoc supportandi, &
 compatiendi exercitium fide-
 libus commendat devotus Tho-
 mas de Kempis: *Stude patiens esse,
 in tolerando aliorum defectus, &
 qualescunque infirmitates, quia &
 tu multa habes, quæ ab aliis oportet
 tolerari; Si non potes te facere, qua-
 lem vis, quomodo poteris alium habe-
 bere ad tuum beneplacitum? Liben-
 ter volumus alios perfectos, & tamen
 proprios non emendamus defectus;*

Volumus, quòd alii strictè corrigantur,
 & ipsi corrigi nolumus. Displi-
 cet larga aliorum licentia, & tamen supporta-
 nobis nolumus negari, quòd petimus. re in alijs.
 .. Si essemus omnes perfecti, quid
 tunc haberemus ab alijs pro Deo pa-
 ti? Nunc autem Deus sic ordinavit,
 ut discamus alter alterius onera por-
 tare, quia nemo sine defectu, nemo
 sine onere, nemo sibi sufficiens, nemo
 sibi satis sapiens: Sed oportet nos invicem
 portare, invicem consolari, in-
 vicem adjuvare, instruere, & ad-
 monere. Ita aliorum vermiculos
 leniter curemus, ut quantum
 possibile est, ab urendo, & se-
 cando abstineamus, conside-
 rantes nosmetipsos, quòd for-
 tè & nobis nostri non desint
 vermiculi Jacob.

Sic itaque supportantes invicem
 cum charitate, & mutuò com-
 patientes adimplebimus legem
 Christi, & tanquàm coopera-
 tores alienæ salutis, etiam me-
 ritorum, & gloriæ nos parti-
 cipes erimus, & sicut nos pro-
 ximi, ita nostras supportare, ac
 condonare defectus, & debitas
 pœnas avertere etiam benignif-
 simus Deus dignabitur,
 Amen.

Ephes. 4
 v. 2.

